

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8CoCsp/25/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5818200509
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5818200509.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a členiek senátu Mgr. Kataríny Beniačovej a Mgr. Zuzany Hartelovej, v právnom spore žalobkyne: Mgr. I. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q., W. č. XXXX/XX, zastúpenej splnomocneným zástupcom: Advokátska kancelária SLAMKA & Partners s.r.o., so sídlom Dolný Kubín, ul. Radlinského č. 1735/29, IČO: 50 120 000, proti žalovanému: Slovenská sporiteľňa, a. s., so sídlom Bratislava, ul. Tomášikova č. 48, IČO: 00 151 653, zastúpenému splnomocneným zástupcom: Advokátska kancelária Mária Grochová a partneri s.r.o, so sídlom Košice, ul. Bočná č. 10, IČO: 36 863 017, o zaplatenie sumy 5.869,54 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Námestovo č. k. 7Csp/17/2018-236 zo dňa 18. decembra 2020, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu vo výrokoch I. a III. zostáva **n e d o t k n u t ý**.

Vo výrokoch II. a IV. rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Žalobkyňa **m á** voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Námestovo rozsudkom č. k. 7Csp/17/2018-236 zo dňa 18.12.2020 konanie v časti o zaplatenie 109,18 eur zastavil (výrok I.). Žalovanú zaviazal zaplatiť žalobkyňi 3.700,27 eur s úrokom z omeškania 5 % ročne od 28.04.2018 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok II.). Vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol (výrok III.). Žalovanú zaviazal nahradiť žalobkyňi trovy konania v rozsahu 26 %, ktoré budú vyčíslené v uznesení, vydanom po právoplatnosti rozsudku (výrok IV.). Rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobou doručenou súdu dňa 14.03.2018 žalobkyňa žiadala, aby súd žalovaného zaviazal zaplatiť jej sumu 5.869,54 eur s úrokom z omeškania 5 % ročne od 14.03.2018 do zaplatenia. Žalobu odôvodnila tým, že so žalovaným uzatvorili dňa 20.04.2009 zmluvu o splátkovom úvere, na základe ktorej jej bol poskytnutý úver vo výške 12.000,- eur. Žalobkyňa bola názoru, že tento úver je bezúročný a bez poplatkov, pretože v ňom absentuje výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a adresa predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Žalobkyňa na splatenie úveru zaplatila žalovanému sumu 17.869,54 eur, čím sa žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohatil o sumu 5.869,54 eur. Rozsudkom okresného súdu č. k. 7Csp/17/2018-88 zo dňa 17.12.2018 súd žalovaného zaviazal zaplatiť žalobkyňi 2.319,87 eur s úrokom z omeškania 5 % ročne od 28.04.2018 do zaplatenia. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol a žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania. Na odvolanie oboch sporových strán Krajský súd v Žiline uznesením č. k. 8Co/153/2019-132 zo dňa 29.11.2019 uvedený rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Následne okresný súd vyzval žalobkyňu, aby špecifikovala uplatnenú sumu pokiaľ ide o výšku, titul a čas plnenia, ktorého vydania sa v rámci žaloby domáha.

Následne okresný súd citoval ust. § 100 ods. 1, § 107 ods. 1, § 451 ods. 1, 2 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občianskeho zákonníka“), § 4 ods. 2 písm. i/, ods. 3 zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona SNR č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 258/2001 Z. z.“) v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o splátkovom úvere. Vykonaným dokazovaním zistil, že žalobkyňa sa voči žalovanému domáha vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 5.760,36 eur (po tom, čo žalobkyňa zobrala žalobu v časti o zaplatenie 109,18 eur, v ktorej časti súd konanie zastavil v súlade s ust. § 145 ods. 2 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „C. s. p.“) na tom skutkovom základe, že túto sumu žalovanému zaplatila navyše na splatenie úveru poskytnutého vo výške 12.000,- eur na základe zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 20.04.2009, pričom tento úver považovala za bezúročný a bez poplatkov. Konkrétne sa domáha vydania bezdôvodného obohatenia pozostávajúceho z vrátenia nasledovných splátok úveru: - dňa 20.03.2015 vo výške 3,10 eur (položka „Splátka,“), - dňa 26.03.2015 vo výške 25,- eur (položka „Splátka,“), - dňa 10.04.2015 vo výške 19,83 eur (položka „Splátka,“), - dňa 11.05.2015 (správne 2015 - poznámka odvolacieho súdu) vo výške 53,38 eur (položka „Splátka,“), - dňa 15.05.2015 vo výške 67,74 eur (položka „Splátka,“), - dňa 15.05.2015 vo výške 32,26 eur (položka „Splátka,“), - dňa 08.06.2015 vo výške 38,84 eur (položka „Splátka,“), - dňa 15.06.2015 vo výške 32,05 eur (položka „Splátka,“), - dňa 16.06.2015 vo výške 37,95 eur (položka „Splátka,“), - dňa 16.06.2015 vo výške 32,05 eur (položka „Splátka,“), - dňa 07.07.2015 vo výške 125,84 eur (položka „Splátka,“), - dňa 10.07.2015 vo výške 0,17 eur (položka „Splátka,“), - dňa 07.08.2015 vo výške 10,99 eur (položka „Splátka,“), - dňa 07.08.2015 vo výške 169,05 eur (položka „Splátka,“), - dňa 07.08.2015 vo výške 16,43 eur (položka „Splátka,“), - dňa 07.09.2015 vo výške 4,39 eur (položka „Splátka,“), - dňa 08.09.2015 vo výške 118,10 eur (položka „Splátka,“), - dňa 14.10.2015 vo výške 1,22 eur (položka „Splátka,“), - dňa 19.10.2015 vo výške 50,- eur (položka „Vklad na preplatok,“), - dňa 19.10.2015 vo výške 28,91 eur (položka „Splátka,“), - dňa 19.10.2015 vo výške 21,09 eur (položka „Splátka,“), - dňa 06.11.2015 vo výške 61,84 eur (položka „Splátka,“), - dňa 16.11.2015 vo výške 110,- eur (položka „Vklad na preplatok,“), - dňa 16.11.2015 vo výške 86,12 eur (položka „Splátka,“), -dňa 16.11.2015 vo výške 23,88 eur (položka „Splátka,“), - dňa 30.11.2015 vo výške 57,88 eur (položka „Splátka,“), - dňa 09.12.2015 vo výške 27,68 eur (položka „Splátka,“), - dňa 14.12.2015 vo výške 59,61 eur (položka „Splátka,“), - dňa 14.12.2015 vo výške 110,39 eur (položka „Splátka,“), - dňa 08.01.2016 vo výške 58,66 eur (položka „Splátka,“), - dňa 08.01.2016 vo výške 7,88 eur (položka „Splátka,“), - dňa 11.01.2016 vo výške 31,- eur (položka „Splátka,“), - dňa 18.01.2016 vo výške 70,- eur (položka „Splátka,“), - dňa 08.02.2016 vo výške 43,48 eur (položka „Splátka,“), - dňa 16.02.2016 vo výške 16,69 eur (položka „Splátka,“), - dňa 16.02.2016 vo výške 121,31 eur (položka „Splátka,“), - dňa 08.03.2016 vo výške 42,02 eur (položka „Splátka,“), - dňa 08.03.2016 vo výške 35,58 eur (položka „Splátka,“), - dňa 16.03.2016 vo výške 90,- eur (položka „Splátka,“), - dňa 08.04.2016 vo výške 12,28 eur (položka „Splátka,“), - dňa 09.10.2015 (správne „19.04.2016“ - poznámka odvolacieho súdu) vo výške 170,- eur (položka „Vklad na preplatok,“), - dňa 19.04.2016 vo výške 25,47 eur (položka „Splátka,“), - dňa 19.04.2016 vo výške 144,53 eur (položka „Splátka,“), - dňa 06.05.2016 vo výške 18,80 eur (položka „Splátka,“), - dňa 06.05.2016 vo výške 153,96 eur (položka „Splátka,“), - dňa 12.05.2016 vo výške 9,37 eur (položka „Splátka,“), - dňa 12.05.2016 vo výške 0,63 eur (položka „Splátka,“), - dňa 07.06.2016 vo výške 29,74 eur (položka „Splátka,“), - dňa 08.06.2016 vo výške 31,- eur (položka „Splátka,“), - dňa 15.06.2016 vo výške 101,96 eur (položka „Splátka,“), - dňa 15.06.2016 vo výške 8,04 eur (položka „Splátka,“), - dňa 11.07.2016 vo výške 0,14 eur (položka „Splátka,“), - dňa 12.07.2016 vo výške 151,55 eur (položka „Splátka,“), - dňa 14.07.2016 vo výške 3,60 eur (položka „Splátka,“), - dňa 08.08.2016 vo výške 118,78 eur (položka „Splátka,“), - dňa 09.08.2016 vo výške 28,15 eur (položka „Splátka,“), - dňa 09.08.2016 vo výške 31,85 eur (položka „Splátka,“), - dňa 07.09.2016 vo výške 0,97 eur (položka „Splátka,“), - dňa 08.09.2016 vo výške 99,62 eur (položka „Splátka,“), - dňa 12.09.2016 vo výške 30,89 eur (položka „Splátka,“), - dňa 12.09.2016 vo výške 39,11 eur (položka „Splátka,“), - dňa 07.10.2016 vo výške 42,80 eur (položka „Splátka,“), - dňa 07.11.2016 vo výške 0,97 eur (položka „Splátka poplatku,“), - dňa 16.11.2016 vo výške 24,03 eur (položka „Splátka poplatku,“), - dňa 16.11.2016 vo výške 81,42 eur (položka „Splátka,“), - dňa 16.11.2016 vo výške 64,55 eur (položka „Splátka,“), - dňa 21.11.2016 vo výške 28,62 eur (položka „Splátka,“), - dňa 06.12.2016 vo výške 0,90 eur (položka „Splátka,“), - dňa 09.01. 2017 vo výške 0,92 eur (položka „Splátka,“), - dňa 09.02.2017 vo výške 0,93 eur (položka „Splátka,“), - dňa 03.03.2017 vo výške 67,41 eur (položka „Splátka,“), - dňa 03.03.2017 vo výške 33,37 eur (položka „Splátka,“), - dňa 22.03.2017 vo výške 80,- eur (položka „Splátka,“), - dňa 15.05.2017 vo výške 49,96 eur (položka „Splátka,“), - dňa 15.05.2017 vo výške 163,33 eur (položka „Splátka,“), - dňa 15.05.2017 vo výške 124,05 eur (položka „Splátka,“), - dňa 14.06.2017 vo výške 39,28 eur (položka „Splátka,“), - dňa 14.05.2017 vo výške 60,61 eur (položka „Splátka,“), - dňa 29.06.2017 vo výške 102,72 eur (položka „Splátka,“), - dňa 29.06.2017 vo výške 163,33

eur (položka „Splátka„), - dňa 29.06.2017 vo výške 163,33 eur (položka „Splátka„), - dňa 29.06.2017 vo výške 70,62 eur (položka „Splátka„), - dňa 06.07.2017 vo výške 0,90 eur (položka „Splátka„), - dňa 12.07.2017 vo výške 91,81 eur (položka „Splátka„), - dňa 12.07.2017 vo výške 108,19 eur (položka „Splátka„), - dňa 14.07.2017 vo výške 55,14 eur (položka „Splátka„), - dňa 14.07.2017 vo výške 25,- eur (položka „Splátka„), - dňa 20.07.2017 vo výške 0,86 eur (položka „Splátka„), - dňa 25.07.2017 vo výške 162,47 eur (položka „Splátka„), - dňa 12.09.2017 vo výške 163,33 eur (položka „Splátka„), - dňa 12.09.2017 vo výške 8,- eur (položka „Splátka„), - dňa 30.09.2017 vo výške 210,19 eur (položka „Splátka„), - dňa 31.10.2017 vo výške 210,19 eur (položka „Splátka„), - dňa 06.12.2017 vo výške 0,60 eur (položka „Splátka„). Z vykonaného dokazovania súd opätovne konštatoval, že medzi stranami nebolo sporné, že dňa 20.04.2009 strany uzatvorili zmluvu o splátkovom úvere, na základe ktorej bol žalobkyni poskytnutý úver vo výške 12.000,- eur, a že žalobkyňa na tento úver doposiaľ zaplatila 17.869,54 eur. Žalovaný sa proti žalobe bránil tým, že sa na úkor žalobkyne bezdôvodne neobohatil, pretože zmluva o úvere obsahuje všetky zákonom stanovené náležitosti. Uplatnil tiež námietku premlčania uplatneného práva. Súd preskúmal zmluvu o splátkovom úvere a dospel k záveru, že tá je pre absenciu zákonom stanovených náležitostí bezúročná a bez poplatkov. Zo zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 20.04.2009 zistil, že žalobkyňa ako dlžníčka uzatvorila so žalovaným ako bankou úverovú zmluvu, v ktorej dohodli, že banka poskytne dlžníčke spotrebný - bezúčelový úver vo výške 12.000,- eur, ktorý jej bude poskytnutý jednorazovo bezhotovostne. Účastníci zmluvy dohodli spracovateľský poplatok vo výške 189,17 eur, poplatok za správu úveru 1,99 eur mesačne, výšku splátky istiny 165,11 eur, splatnosť prvej splátky istiny 20.05.2009, počet splátok 120, periodicita a splatnosť splátok istiny mesačne, k 20. dňu v kalendárnom mesiaci, konečnú splatnosť úveru 20.04.2019, splatnosť úrokov mesačne, v posledný deň kalendárneho mesiaca, RPMN 12,05 %, priemerná hodnota RPMN 12,37 %, celkové náklady spojené s úverom 8.041,66 eur a úrokovú sadzbu fixnú do splatnosti, 10,60 % ročne v deň uzatvorenia úverovej zmluvy. Súd konštatoval, že úverová zmluva neobsahuje údaj o výške, počte a termíne splátok istiny, úrokov a iných poplatkov podľa ust. § 4 ods. 2 písm. i/ zák. č. 258/2001 Z. z., čo má za následok, že zmluva sa považuje za bezúročnú a bez poplatkov. V úverovej zmluve je totiž dohodnutá len výška splátky istiny, počet týchto splátok a ich termín, nie však výška splátky úrokov a poplatkov, ani ich počet a termíny. V zmluve dokonca nie je uvedená ani výška splátky úveru celkovo - bez špecifikácie, koľko z tejto splátky pripadá na istinu, úroky a poplatky. Žalovaný v tomto smere argumentoval, že hoci v zmluve je uvedená len výška splátky istiny, v skutočnosti sa jedná o splátku úveru, pretože, ako vyplýva z výpisu z úverového účtu, jednotlivé splátky, ktoré realizovala žalobkyňa, boli ním rozúčtované na splátky úrokov a poplatku za správu úveru, čo je zrejme z úverového účtu, voči ktorému žalobkyňa nikdy nenamietala. Žalovaný uviedol, že rozúčtovanie splátok, ktoré sú v žalobe označené ako splátky istiny, na časť pripadajúcu na úroky a poplatky, uskutočnil v zmysle všeobecných obchodných podmienok, ale súd konštatoval, že žalovaný tieto všeobecné obchodné podmienky súdu ani nedoručil, a teda nepreukázal, že by mal oprávnenie rozúčtovať splátku, ktorú žalobkyňa zaplatila ako splátku istiny, aj na úroky a poplatky. K tejto argumentácii žalovaného súd ešte doplnil, že všetky náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, uvedené v zákone, musia byť splnené pred podpisom zmluvy, nie dodatočne, po doručení výpisu z úverového účtu žalobkyni a tiež musia byť dohodnuté písomne, nie konkludentne - tým, že žalobkyňa nenamietala voči obsahu výpisu z úverového účtu. Navyše skutočnosť, že žalobkyňa nenamietala voči výpisu z úverového účtu, neznamená automaticky, že s postupom žalovaného súhlasila. Pokiaľ žalovaný so žalobkyňou dohodol výšku splátky istiny, bolo potrebné s ňou dohodnúť aj výšku splátok úrokov a poplatkov, ich počet a splatnosť. V opačnom prípade sa zmluva považovala za bezúročnú a bez poplatkov. Súd preto akceptoval tvrdenie žalobkyne, že žalovaný sa na jej úkor bezdôvodne obohatil, keď na úver zaplatila viac, ako bola výška samotného úveru. Žalovaný sa proti žalobe bránil aj námietkou premlčania tvrdiac, že žalobkyňa si právo na vydanie bezdôvodného obohatenia uplatnila po uplynutí premlčacej lehoty. Právo na vydanie bezdôvodného obohatenia sa premlčuje v 3-ročnej objektívnej a 2-ročnej subjektívnej lehote. Žalobkyňa si uplatnila vydanie bezdôvodného obohatenia za platby, ktoré realizovala v období 20.03.2015 do 06.12.2017, celkove v sume 5.760,36 eur. Žaloba bola podaná dňa 14.03.2018. Keďže v zmluve o úvere účastníci dohodli výšku splátky istiny 165,11 eur, splatnosť prvej splátky istiny 20.05.2009 a splatnosť ďalších splátok k 20. dňu v kalendárnom mesiaci, súd konštatoval, že po uzatvorení zmluvy žalobkyňa splatila istinu úveru dňa 27.02.2015 (splátka vo výške 50,- eur). Z výpisov z úverového účtu totiž zistil, že za obdobie od 20.04.2009 do 31.12.2009 žalobkyňa splatila 1.550,91 eur, za obdobie od 01.01.2010 do 31.12.2010 splatila 2.020,92 eur, za obdobie od 01.01.2011 do 11.11.2011 splatila 1.716,84 eur, za obdobie od 12.11.2011 do 31.12.2011 splatila 344,18 eur, za obdobie od 01.01.2012 do 31.12.2012 splatila 2.065,58 eur, za obdobie od 01.01.2013 do 31.12.2013 splatila 2.044,05 eur, za obdobie od 01.01.2014 do 31.12.2014 splatila 2.028,60 eur, za obdobie od 01.01.2015 do 31.12.2015 splatila 1.631,84 eur, za obdobie od 01.01.2016 do 31.12.2016 splatila

1.816,75 eur a za obdobie od 01.01.2017 do 31.12.2017 splatila 2.320,64 eur. Splátky, ktoré žalobkyňa zaplatila po dátume 27.02.2015, kedy v súlade s ustanoveniami zmluvy o úvere o výške splátky istiny a splatnosti týchto splátok splatila istinu úveru, sú splátkami úrokov a poplatkov. Napokon žalovaný ani netvrdil, že by zo zmluvy o úvere vyplývali pre žalobkyňu nejaké iné peňažné záväzky, okrem úrokov a poplatkov za vedenie účtu, ktoré by okrem istiny úveru mohla splácať. Pokiaľ sa teda žalovaný bránil proti žalobe, že žalobkyňa si v rámci žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia mohla uplatniť len vrátenie úrokov a poplatkov, pretože na vrátenie istiny nemá nárok, táto obrana je nedôvodná, pretože pokiaľ si žalobkyňa uplatnila vrátenie splátok realizovaných po 27.02.2015 (čo urobila, pretože si uplatnila splátky zaplatené najskôr 20.03.2015), tak môže ísť len o splátky úrokov a poplatkov. Súd potom konštatoval, že v rámci 2-ročnej premlčacej doby bolo uplatnené právo na vydanie bezdôvodného obohatenia za platby, realizované od 14.03.2016 do 06.12.2017, čo v danom prípade predstavuje sumu 3.700,27 eur. Dvojočná subjektívna premlčacia doba v súlade s právnym názorom krajského súdu, začala plynúť v danom prípade realizáciou jednotlivých splátok úrokov a poplatkov, pretože, ako tento uviedol vo svojom zrušujúcom uznesení, začiatok plynutia subjektívnej dvojočnej premlčacej doby nemožno viazať k dátumu prvej porady žalobkyne s právnym zástupcom, kedy tento mal preštudovať zmluvu, ale okolnosti, za ktorých sa spotrebiteľský úver považoval za bezúročný a bez poplatkov sú uvedené priamo v zák. č. 258/2001 Z. z., a preto vedomosť žalobkyne ako spotrebiteľa je preto potrebné spájať s vedomosťou o existencii tohto zákona. Podľa § 15 zák. č. 400/2015 Z. z. o tvorbe právnych predpisov a o Zbierke zákonov Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov o všetkom, čo bolo v zbierke zákonov vyhlásené, sa má za to, že dňom vyhlásenia sa stalo známym každému, koho sa to týka. Zák. č. 258/2001 Z. z. bol vyhlásený dňa 11.07.2001, preto žalobkyňa v čase realizácie splátok úrokov a poplatkov mala vedomosť o tom (objektívne mohla mať vedomosť), že vzniklo na jej úkor bezdôvodné obohatenie aj kto sa na jej úkor obohatil. Súd preto žalobkyňu priznal právo na zaplatenie 3.700,27 eur ako aj úrok z omeškania 5 % ročne, ale až od 28.04.2018 do zaplatenia. Dôvodom bolo, že dňa 27.04.2018 bola žalovanému doručená žaloba a nasledujúcim dňom sa žalovaný dostal do omeškania so splnením svojho záväzku. Žalobkyňa nepreukázala (ani netvrdila), že by žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia vyzvala skôr, než doručením žaloby súdom. Vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol.

O náhrade trov konania rozhodol tak, že ju priznal žalobkyňu, ktorá mala v konaní čiastočný úspech (§ 255 ods. 2 C. s. p.). Žalobkyňa žiadala žalobou priznanie sumy 5.869,64 eur s úrokom z omeškania 5 % ročne od 14.03.2018 do zaplatenia, čo ku dňu vyhlásenia rozsudku predstavuje čiastku 812,89 eur, t. j. spolu 6.682,53 eur. Súd jej priznal 3.700,27 eur s úrokom z omeškania 5 % ročne od 28.04.2018 do zaplatenia, čo ku dňu vyhlásenia rozsudku predstavuje čiastku 489,65 eur, t. j. spolu 4.189,92 eur. Úspech žalobkyne v konaní je 63 %, úspech žalovaného 37 %, čistý úspech žalobkyne je 26 %.

2. Proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie žalovaný prostredníctvom splnomocneného zástupcu, a to do výrokov II. a IV. Odvolanie odôvodnil ust. § 365 ods. 1 písm. b/, d/ C. s. p., čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ C. s. p. Predovšetkým súd prvej inštancie flagrantne porušil povinnosti vyplývajúce z ust. § 181 ods. 2 C. s. p. Neaplikoval dôsledne ani postup podľa § 150 ods. 2 C. s. p. Uvedené vo svojom súhrne malo za následok, že došlo k zásadnému porušeniu právnej istoty, legitímnych očakávaní, nestrannosti súdu a práva na spravodlivý proces. Ďalej podľa žalovaného mu jednak v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vytkol pre neho nepochopiteľné skutočnosti, ktoré sa však nikdy nestali riadnym predmetom tohto konania a jednak vystaval svoje rozhodnutie na záveroch v príkrom rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, na ktorú on poukazoval a ktorú vo svojom rozhodnutí dokonca ani len nezmienil. V bode 8. odôvodnenia napadnutého rozsudku súd mu vytýkal, že v posudzovanej zmluve o splátkovom úvere zo dňa 20.04.2009 údajne bola dohodnutá iba výška splátky istiny, nie však úrokov a poplatkov a že navyiac vraj v zmluve absentuje údaj o výške mesačnej splátky celkovo. Podľa neho žalobkyňa takéto skutočnosti nenamietala, nikdy netvrdila, že by v posudzovanej zmluve absentoval údaj o celkovej výške splátky alebo, že by neboli dohodnuté úroky alebo poplatky. Práve naopak, argumentovala iba výhradou, že v zmluve absentuje presné rozpísanie splátky na jej jednotlivé zložky, teda že niet presného vyčíslenia, koľko z každej dohodnutej splátky pripadá na istinu a koľko na úroky, či iné poplatky. Konajúcim súdom vyzdvihnuté skutočnosti sa teda nikdy nestali zákonným spôsobom predmetom tohto konania (napr. nedošlo k zmene žaloby, nevyužitiu postupu podľa § 150 ods. 2 C. s. p. a nevyzvaníu riadne strany sporu na doplnenie skutkových tvrdení. Súd tak nerešpektoval skutkový základ žaloby (§ 132 ods. 1 C. s. p.), ktorý je pre súd záväzný (§ 216 ods. 1 C. s. p.), o ktorom sa vykonáva dokazovanie (§ 187 ods. 1 C. s. p.) a ktorý sa napokon má stať predmetom autoritatívneho súdneho rozhodnutia (§ 215 ods. 1 C. s. p.). Najmä však, ak už súd považoval akékoľvek skutočnosti

nad rámec žalobkyňou vymedzených skutkových tvrdení za dôležité, mal si obstarat' alebo zabezpečiť dôkazy potrebné k ich preskúmaniu (§ 295 C. s. p.) a predovšetkým mal kreovať plnohodnotnú príležitosť pre protistranu, aby sa k nim vyjadřila. Od počiatku totiž namietal, že súd nemôže vysloviť žiadne definitívne stanoviská nepoznajúc celú zmluvnú dokumentáciu, ktorú žalobkyňa bezdôvodne odmietla predložiť. Preto je výhrada súdu voči nemu, že nepreukázal opak súdom vytýkaných skutočností, absolútne nespravodlivá. Ak totiž na pojednávaní dňa 23.11.2020 pri odpovedi na otázky súdu alebo skôr v rámci diskusie bolo poukazované aj na všeobecné obchodné podmienky, neobstojí záver, že by jeho strana bola automaticky povinná ich predložiť. Zodpovedanie otázky súdu na pojednávaní predsa nemôže z povahy veci rezultovať do dôkaznej povinnosti. Podľa žalovaného na preukázanie zrejmej nesprávnosti záverov súdu prvej inštancie je hlavne postačujúca zmluva o splátkovom úvere zo dňa 20.04.2009, najmä jej piata strana - tzv. formulár o zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Súčasťou zmluvne dohodnutej mesačnej splátky vo výške 165,11 eur boli preto všetky v posudzovanej zmluve riadne uvedené a dohodnuté poplatky, úroky od prvého dňa mesiaca, v ktorom bola dohodnutá splatnosť prvej splátky, teda od mesiaca máj 2009. Výpisy z úverového účtu predložené žalobkyňou, dodržiavanie týchto zmluvných ustanovení len potvrdzujú. Žalobkyňa preukázane neplatila viac, ako zmluvne dohodnutú sumu mesačnej splátky a tá pozostávala z istiny, úrokov a poplatkov. Podľa neho nie je možné zistiť, ako a na základe čoho dospel súd prvej inštancie k prezentovaným záverom o zaúčtovaní jednotlivých platieb, ktoré sú v príkrom rozpore posudzovaného zmluvného vzťahu, ktorý navyše ani jedna zo strán sporu nenamietala. Rozhodnutie súdu je v tejto otázke nielen prekvapivé, ale i nezrozumiteľné a nepreskúmateľné pre absenciu riadneho odôvodnenia. V ďalšej časti odvolania žalovaný vytýkal súdu, že sa so žalobným argumentom, že zmluva o splátkovom úvere zo dňa 20.04.2009 mala obsahovať rozpísanie každej jednotlivéj splátky úveru na čas pripadajúcu na istinu a na ďalšie časti zodpovedajúce ostatným zložkám úverového záväzku (najmä úroky a poplatky) vyporiadal iba povrchno, ignorujúc najmä povinnosť zohľadniť ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít, ako aj rezignujúc na povinnosť dôkladného a presvedčivého odôvodnenia odklonu s vysvetlením právnych a skutkových osobitostí posudzovaného prípadu (čl. 2 ods. 2 základných princípov C. s. p.). V tejto súvislosti poukázal na ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR, ďalej len „NS SR“ (sp. zn. 3Cdo 146/2017, 3Cdo 56/2018, 3Cdo 126/2018, 4Cdo 187/2017, 4Cdo 211/2017, 7Cdo 98/2018, 6Cdo 113/2018), ktorý odmietol výklad vyžadujúci rozpísanie vnútornej skladby splátok spotrebiteľského úveru, či dokonca sankcionovanie absencie takého zmluvného údaja bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru. Rovnako apeloval na závery Súdneho dvora EÚ k danej otázke. Pre úplnosť uviedol, že vyššie označená judikatúra NS SR sa na zmluvu o splátkovom úvere jednoznačne vzťahuje, keďže aj na aplikáciu zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona SNR č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov plne dopadala požiadavka eurokonformného výkladu a v čase uzavretia tejto zmluvy so žalobkyňou (20.04.2009) bola už účinná Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, ktorá všetky členské štáty zaväzovala transpozíciou do vnútroštátnych právnych systémov. Rovnako považoval žalovaný za potrebné zohľadniť predmet interpretácie podanej Najvyšším súdom SR, v ktorom smere je rozhodujúce, že znenie § 4 ods. 2 písm. i/ zák. č. 258/2001 Z. z. v znení účinnom dňa 20.04.2009 bolo úplne rovnaké ako znenie § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorého výkladom sa zapodieval NS SR. Bolo by absolútne nezlučiteľné s požiadavkami právnej istoty a bezrozpornosti právneho poriadku, ak by sa úplne identický pojmový aparát mal vykladať časovo diferencovane a adresáti právnej normy tak museli čeliť stavu, keď určité výrazové prostriedky by mali nielen rozdielny, ale dokonca úplne opozitný a vzájomne vylučujúci význam. Podľa žalovaného je rovnocenne potrebné zohľadniť aj systematický výklad relevantných právnych noriem. Už zák. č. 258/2001 Z. z. v znení účinnom dňa 20.04.2009 zaviedol účinné pravidlá na zabezpečenie predzmluvnej informovanosti spotrebiteľa (najmä § 3 ods. 5). Mala sa realizovať najmä prostredníctvom na to určeného formulára o zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere s účinnosťou odo dňa 01.01.2008. Z kolónky č. 2 C (Splácanie spotrebiteľského úveru) bolo zrejmé, že informácia, ktorá má byť komunikovaná spotrebiteľovi - v rámci údajov výška, počet a termíny - sa týka výlučne splátky, ktorá má byť platená (bez špecifikácie jej vnútornej skladby). Formulár plní ešte dôležitejšiu informačnú funkciu ako zmluva - pôsobí v čase formovania ekonomického rozhodnutia spotrebiteľa (pred rozhodnutím zmluvy). V ďalšej časti odvolania žalovaný uviedol, že rozhodne nemožno akceptovať ani spôsob, akým súd pristúpil k jeho procesnej obrane, no najmä k záväznému pokynu nadriadeného súdu v otázke špecifikácie žalobného nároku. Súd bez výhrad prevzal konštrukciu žalobkyne, pričom rovnako neuviedol, z akej právnej normy pri predmetnom závere vychádzal. Vôbec sa nezapodieval ani skutočnosťou, že tvrdenia

žalobkyne o spôsobe vyporiadania (rozúčtovania) jednotlivých platieb sú vrcholne účelové, ale najmä, že nemajú žiadnu oporu v dôkazoch označených a predložených samotnou žalobkyňou - z výpisov z úveru predsa jednoznačne vyplýva úplne iný spôsob rozúčtovania platieb žalobkyne. Z napadnutého rozhodnutia preto nie je možné zistiť - navyše v rozpore s pokynom nadriadeného súdu - z akých plnení pozostáva priznaná peňažná suma. Na záver žalovaný akcentoval, že ak rozhodujúcim okamihom pre začatie plynutia subjektívnej premlčacej doby malo byť plnenie jednotlivých úrokov a poplatkov, tak žalobkyňa by mala nárok na vrátenie úrokov a poplatkov zaplatených v období dvoch rokov pred podaním žaloby, čo so zreteľom na skutočnosti jednoznačne vyplývajúce z výpisov z úveru zodpovedá týmto plneniam: 19.03.2016 predpis riadneho úroku 51,42 eur, 19.04.2016 predpis riadneho úroku 54,31 eur, 19.05.2016 predpis riadneho úroku 51,17 eur, dňa 19.06.2016 predpis riadneho úroku 52,08 eur, 19.07.2016 predpis riadneho úroku 49,51 eur, 19.08.2016 predpis riadneho úroku 50,17 eur, 19.09.2016 predpis riadneho úroku 49,33 eur, 19.10.2016 predpis riadneho úroku 47,15 eur, 19.11.2016 predpis riadneho úroku 48,64 eur, 19.12.2016 predpis riadneho úroku 46,58 eur, 19.01.2017 predpis riadneho úroku 48,12 eur, 19.02.2017 predpis riadneho úroku 48,12 eur, 19.03.2017 predpis riadneho úroku 42,95 eur, 19.04.2017 predpis riadneho úroku 46,50 eur, 19.05.2017 predpis riadneho úroku 44,40 eur, 19.06.2017 predpis riadneho úroku 42,85 eur, 19.07.2017 predpis riadneho úroku 38,36 eur, 19.08.2017 predpis riadneho úroku 36,23 eur, 29.09.2017 predpis riadneho úroku 46,99 eur, 30.10.2017 predpis riadneho úroku 33,39 eur, 29.11.2017 predpis riadneho úroku 30,75 eur, 30.12.2017 predpis riadneho úroku 31,77 eur, teda spolu by išlo o nepremličanú sumu 990,79 eur a nie sumu priznanú súdom prvej inštancie. Napokon žalovaný namietal, že súd prvej inštancie úplne odignoroval povinnosť zapojenia korektívu proporcionality do celkového zhodnotenia všetkých okolností prejednávanej veci, vrátane vzťahu žalobkyňou presadzovanej sankcie v korelácii k dôvodom, z ktorých ju vyvodzuje. Nemalo by sa teda vonkoncom prehladať, že žalobkyňa nedokázala uviesť žiadnu konkrétnu ujmu, ktorú mala utrpieť na svojej informovanosti; žiadne nedostatky zmluvy nepociťovala a nenamietala ani pri kontraktácii, ani pri čerpaní úveru a účelovo a vypočítavo ich uplatnila až s odstupom mnohých rokov po uzavretí zmluvy využívajúc aktuálny trend často prepriatej ochrany spotrebiteľa, ktorá sa miesto hľadania spravodlivej rovnováhy uchyluje k zjednodušujúcim postupom drakonického trestania podnikateľov, keď sa aj najbanálnejšia vada zmluvy stáva postačujúcim podkladom pre úplné odňatie legitímneho zisku. Žalovaný navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok okresného súdu a to tak, že žalobu zamietne v celom rozsahu a zaviazá žalobkyňu na náhradu trov konania na súde prvej inštancie i trov odvolacieho konania v oboch prípadoch v rozsahu 100 %.

3. Žalobkyňa prostredníctvom splnomocneného zástupcu vo vyjadrení zo dňa 08.03.2021 navrhla, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny a zároveň zaviazal žalovaného na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. K členeniu splátok spotrebiteľského úveru uviedla, že otázka uvedenia členenia splátok spotrebiteľského úveru bola prvýkrát v našom právnom poriadku zakotvená v ust. § 4 ods. 2 písm. a/ zák. č. 258/2001 Z. z., v zmysle ktorého platilo, že „zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahuje najmä: „sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov; ak je to možné, treba uviesť aj súčet týchto platieb s upozornením na možnosť účtovania kompenzácie ušlých výnosov, ak veriteľ chce túto možnosť využiť“. Úmyslom uvedeného bolo nájsť odpoveď na to, aký bol skutočný úmysel zákonodarcu pri použití týchto slov a v tomto kontexte bolo potrebné skúmať, či existuje vnútroštátna výkladová metóda, ktorá členenie splátok nepožaduje. Keď žalobca (správne žalovaný - poznámka odvolacieho súdu) poukazuje na rozsudok C-42/15, treba poukázať na to, že slovami „sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, ktoré boli po prvýkrát použité v r. 2001, pričom smernica 2008/48/ES, ktorú vykladal Súdny dvor EÚ, bola prijatá až v r. 2008, mal zákonodarca jednoznačne na mysli rozčlenenie jednotlivých položiek, čo vyplýva z jazykového výkladu, ako aj logického výkladu zákona, pričom uvedené bolo potvrdené v mnohopočetnej a ustálenej judikatúre, ktorá bola aj v prípade výkladu zákona č. 258/2001 Z. z. potvrdená NS SR (napr. rozsudok NS SR sp. zn. 3Sžo/19/2012, ktorým potvrdil rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 21.02.2012 sp. zn. 3S/53/2011-43). Vyššie uvedená požiadavka členenia splátok vyplýva tiež z dôvodovej správy, v zmysle ktorej „ustanovenie stanovuje povinné náležitosti zmluvy o úvere nad rámec všeobecných náležitostí, ktorými sa aj ročná percentuálna miera nákladov (ďalej len „RPMN“), frekvencia, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, výpočet celkových nákladov spotrebiteľa spojených s úverom“. Žalobkyňa tiež považovala za potrebné poukázať na to, že zák. č. 258/2001 Z. z. prevzal smernicu Rady 87/102/EHS z 22. decembra 1986 o aproximácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov, ktoré sa týkajú spotrebiteľského úveru (Ú. v. ES L42, 12.02.1987) v znení smernice Rady 90/88/EHS z 22. februára 1990 (Ú. v. ES L61, 10.03.1990) a smernice Európskeho parlamentu a Rady 98/7/ES zo 16. februára 1998 (Ú. v. ES L 101,

01.04.1998) . Základnou požiadavkou vyplývajúcou zo smernice je, aby spotrebiteľ dostával primerané informácie o podmienkach úveru, nákladoch na poskytnutý úver a o záväzkoch. Uvedená smernica sa zakladá na minimálnej harmonizácii, členské štáty si v oblasti ochrany spotrebiteľa môžu zaviesť aj prísnejšie ustanovenia, čím zabezpečia spotrebiteľom na svojom území komplexnejšiu ochranu. Predmetná zmluva o splátkovom úvere bola uzatvorená v čase účinnosti zák. č. 258/2001 Z. z., v zmysle ktorého a jeho ust. § 4 ods. 2 bolo zák. č. 568/2007 Z. z. novelizované, a to tak, že legislatívno-technicky bola predmetná náležitosť zmluvy o úvere presunutá z písmena a/ do písmena i/, v zmysle ktorého platilo, že „Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať: „výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“. Zákonodarca touto novelizáciou novelizoval pôvodné ust. § 4 ods. 2 zák. č. 258/2001 Z. z. tak, že jednak legislatívno-technicky upravil dané ustanovenie tým, že slovo „sumu“ nahradil slovom „výšku“ a tiež vypustil požiadavku „uviesť aj súčet týchto platieb (ak je to možné) s upozornením na možnosť účtovania kompenzácie ušlých výnosov, ak veriteľ chce túto možnosť využiť“. Ďalej žalobkyňa poukázala na osobitnú časť dôvodovej správy k uvedenému zákonu, z ktorej vyplýva, že: „Nakoľko cieľom novely zákona je najmä zvyšovanie informovanosti spotrebiteľov, bolo potrebné zlúčiť, zmeniť a doplniť § 4 ods. 2 a 3, ktoré upravujú náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere... Spotrebiteľ musí byť informovaný, v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti (splácať istinu, úroky a iné poplatky) vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere“. Podľa žalobkyne je teda evidentné, že uvedenou novelou zákonodarca neupustil od požiadavky členenia splátok spotrebiteľského úveru, ale len vypustil požiadavku uvedenia súčtu týchto platieb a jeho cieľom pritom nebolo zníženie ochrany spotrebiteľa, najmä jeho posilnenie. Vyššie uvedený výklad napovedá tomu, že zákonodarca slovami „výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ mal na mysli členenie splátok spotrebiteľského úveru. Nesúhlasila s názorom žalovaného v odvolaní, keď uviedol, že rozsudok vo veci C-42/15 je aj v tejto veci aplikovateľný a tiež, že na zák. č. 258/2001 Z. z. ako aj predmetnú zmluvu o splátkovom úvere plne dopadá požiadavka eurokonformného výkladu, pričom bola v čase uzatvorenia zmluvy prijatá smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES. Dôvodom podľa nej je, že nakoľko v zmysle judikatúry Súdneho dvora EÚ platí, že rozsah a medze nepriameho účinku smerníc je vyjadrený jednak právom EÚ, jednak právom vnútroštátnym. Spolupôsobenie týchto dvoch právnych poriadkov sa prejavuje tak, že vnútroštátne ustanovenie je možné vykladať eurokonformne, len za použitia vnútroštátnych poriadkov aprobovaných výkladových metód a všeobecných zásad, najmä zásady právnej istoty a zákazu retroaktivity. Použitím každej vnútroštátnej výkladovej metódy vrátane výkladu teleologického, v tomto prípade aj skúmaním dôvodovej správy zák. č. 258/2001 Z. z., kde bola táto norma použitá po prvýkrát, nemožno vylúčiť možnosť neúmyselnej chybnéj transpozície, dospejeme tak k záveru, že slová „výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ je nevyhnutné vykladať tak, že tieto požadujú členenie splátok na splátky istiny, úrokov a iných poplatkov. „Prevalcovať“ vnútroštátne právo nepriamym účinkom smernice nie je podľa jej názoru možné, a to z dôvodu, že eurokonformný výklad má limity vo vnútroštátnom práve. Žalobkyňa konštatovala teda, že slová „výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ je potrebné v právnych vzťahoch vzniknutých za účinnosti zák. č. 258/2001 Z. z. do nadobudnutia účinnosti ust. § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z., t.j. od 01. októbra 2001 do 11. júna 2010 vykladať tak, že členenie splátok zákon vyžaduje, čo potvrdzuje aj skutočnosť, že zák. č. 258/2001 Z. z. neimplementoval smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES, a teda nie je ho možné vykladať v súlade s ňou, a teda v tomto konaní nemožno aplikovať rozsudok C-42/15. Uvedené je potvrdené početnou judikatúrou všeobecných súdov, vrátane NS SR. V tejto súvislosti poukázala na rozhodnutie Krajského súdu Trnava zo dňa 28.03.2018 sp. zn. 10Co/48/2017, sp. zn. 11Co/97/2017 zo dňa 16.05.2018, rozhodnutie Krajského súdu Košice sp. zn. 5Co/468/2017, Krajského súdu Prešov sp. zn. 21Co/109/2017 zo dňa 26.04.2018, sp. zn. 20Co/76/2017 zo dňa 27.03.2018 a rozsudok Okresného súdu Žilina sp. zn. 41Csp/153/2017 zo dňa 12.03.2018. Podľa žalovanej (správne žalobkyne - poznámka odvolacieho súdu) rozhodnutie súdu prvého stupňa v tejto veci je správne, v plnej miere sa s ním stotožňuje. Rovnako mala za to, že v konaní prostredníctvom svojich podaní jednoznačne preukázala, ktorých jednotlivých úhrad sa z titulu bezdôvodného obohatenia voči žalovanému domáha. Rozhodnutia NS SR, ktoré uvádza žalovaný (čl. IV. bod 21. odvolania), sú podľa jej názoru rozhodnutia, ktoré porušujú princíp predvídateľnosti súdneho rozhodnutia a tým aj zásadu právnej istoty.

4. Žalovaný prostredníctvom splnomocneného zástupcu v replike zo dňa 28.05.2021 zotrval na všetkých námietkach, ktoré boli obsahom jeho odvolania, ku ktorým sa žalobkyňa nijako relevantne nevyjadřila. Svoju argumentáciu obmedzila výhradne na prezentovanie názoru k výkladu právnej normy upravujúcej splátku úveru ako povinnú zmluvnú náležitosť spotrebiteľského úveru. Rozviedla vlastnú polemiku, či napádaná zmluva o splátkovom úvere mala obsahovať rozpisanie každej jednotlivéj splátky úveru

na čas pripadajúcu na istinu a na ďalšie časti zodpovedajúce ostatným zložkám úverového záväzku (najmä úroky a poplatky). Pokiaľ žalobkyňa navrhuje, aby boli v tomto prípade zohľadnené ňou vymenované rozhodnutia rôznych všeobecných súdov, tak žalovaný uviedol, že tieto boli vydané pred judikatúrnym ustálením tejto otázky najvyššou súdnou autoritou, práve, aby bolo z rozhodovacej praxe súdov SR odstránená nejednosť a nesprávnosť príslušnej názorovej línie. Na okraj doplnil, že rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Sžo/19/2012 zo dňa 12.03.2013, o ktorom žalobkyňa tvrdí, že potvrdzuje ňou forsírovanú predstavu o povinnosti rozpisu splátok, sa touto otázkou rozhodne nezaoberá. Týka sa výlučne preskúmania zákonnosti rozhodnutia štátneho orgánu v rámci odvolacieho konania, ktoré bolo iniciované subjektom poskytujúcim finančné služby proti Slovenskej obchodnej inšpekcii, Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie. Žalobkyňa ponechala jeho zásadnú právnu argumentáciu v bodoch 23. a 24. odvolania (poukázal na rozhodnutia Ústavného súdu SR, ktoré jednoznačne akcentujú správnosť ním uvádzaných premís právnej teórie a nutnosť ich bezvýhradnej aplikácie) nepovšimnutou a nijako s ňou nekonfrontovala svoje predstavy. Rovnako bez reakcie zostala obrana, že NS SR v rozhodnutiach, na ktoré poukázal a ktoré majú kvalitu ustálenej rozhodovacej praxe, podal interpretáciu právnej normy tvorenej okrem iného slovným spojením „výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, teda identickej s tou, ktorá bola účinná aj v čase uzavretia napádanej zmluvy. Sformuloval tak žiaduci význam danej právnej normy, ktorý sa nemôže vnímať ako premenlivý alebo dokonca opozitný v závislosti od dátumu relevantného v tom ktorom spore. Žalobkyňa nerefletovala ani systematický výklad relevantných právnych noriem, ktorý detailne rozvinul v bode 25. odvolania a ktorý plne vyvracia ňou ničím nepodložené tvrdenie, že v čase uzatvorenia napádanej zmluvy bola údajne vôľa zákonodarcu v otázke rozpisu splátok iná. Príslušná žalobná argumentácia - o údajnej nutnosti rozpisu splátok spotrebiteľského úveru - je však neudržateľná aj pri zapojení ďalších štandardných interpretačných metód, najmä jazykového výkladu. Javí sa, že žalobkyňa prezentuje svoje predstavy ako fakt vyvierajúci z prostého jazykového výkladu príslušnej právnej normy. Ďalej žalovaný uviedol, že rozhodne nie je pravdou, že by žalobkyňa v konaní pred súdom prostredníctvom svojich podaní „jednoznačne preukázala“, ktorých jednotlivých úhrad sa z titulu bezdôvodného obohatenia domáha, ako to sucho konštatuje vo svojom vyjadrení. V konaní sa domáha, aby mu bolo odňaté právo na prijaté úroky a poplatky, neuviedla však, ktoré úroky a poplatky žiada vrátiť. Namiesto toho predniesla ničím nepodložené, svojvoľné, jednostranné a dodatočné rozhodnutie, že všetky jej plnenia odo dňa 03.03.2015 boli údajne plneniami výlučne na poplatky a úroky. Žalobkyňa ani súd, ktorý toto nepodložené tvrdenie jednoducho prevzal, však neidentifikoval právnu normu alebo zmluvné ustanovenie, z ktorých by takéto usporiadanie vzťahov spätne prichádzalo do úvahy. Naopak, žalobkyňa predložila listiny, z ktorých vyplýva presný opak.

5. Žalobkyňa prostredníctvom splnomocneného zástupcu v duplike zo dňa 18.06.2021 sa venovala bližšie jednotlivým rozhodnutiam NS SR (sp. zn. 3Cdo/146/2017, 3Cdo/56/2018, 3Cdo/126/2018, 4Cdo/187/2017, 4Cdo/211/2017, 7Cdo/98/2018, 6Cdo/ 113/2018). V súvislosti s nimi považovala za potrebné poukázať na tú skutočnosť, že smernica 2008/48/ES jednak vyžaduje od členských štátov, aby dosiahli ňou sledovaný cieľ a zároveň členským štátom bráni, aby vo svojej vnútroštátnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva čl. 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES. NS SR teda vo vyššie uvedených rozsudkoch dospel k záveru, že pri zmluvách uzatváraných podľa zák. č. 129/2010 Z. z. nemožno sankcionovať absenciu náležitosti v zmysle § 9 ods. 1 písm. k/ tohto zákona bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou spotrebiteľského úveru. Z uvedených rozhodnutí rovnako jednoznačne vyplýva, že sa výkladovo zaoberali jedine zmluvami uzatvorenými v zmysle zák. č. 129/2010 Z. z. a tiež smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES. Ani jedno z vyššie uvedených rozhodnutí sa netýka spotrebiteľských zmlúv uzatvorených v zmysle zák. č. 258/2001 Z. z. a smernice Rady 87/102/EHS. Žalobkyňa bola názoru, že zák. č. 258/2001 Z. z. nemožno vykladať v súlade so smernicou 2008/48/ES, nakoľko ju neimplementoval a z toho dôvodu sa naň nevzťahujú vyššie uvedené rozhodnutia NS SR a rovnako ani rozhodnutie Európskeho súdneho dvora C-42/15. Ďalej žalobkyňa uviedla, že v tomto konaní už uvádzala, že v zmluve je nesprávne uvedený údaj o RPMN v zmysle § 4 ods. 2 písm. j/, pričom táto skutočnosť je rovnako zákonom sankcionovaná bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou spotrebiteľského úveru. Pripomenula, že neuvedenie len jednej z vyššie uvedených povinných zmluvných náležitostí spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť spotrebiteľského úveru. Jej poukazovanie na rozhodnutia všeobecných súdov nie sú v príkrom rozpore s čl. 2 ods. 2 C. s. p. Pokiaľ žalovaný sa neustále pridržiava toho, že neuviedla, ktoré úroky a poplatky žiada vrátiť v súvislosti s bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou spotrebiteľského úveru, tak ona uviedla, že z výpisov z úveru súvisiacich s predmetnou spotrebiteľskou zmluvou jednoznačne vyplýva, koľko žalovanému uhradila, a teda sumu 17.869,54 eur, pričom úver bol poskytnutý v sume 12.000,- eur. Bolo teda nepochybné, že

z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru sa žalovaný bezdôvodne obohatil na jej úkor o sumu 5.869,54 eur. Z dôvodu premlčania prvostupňový súd uzavrel, že v rámci dvojročnej premlčacej doby má ona nárok na sumu 3.700,27 eur, t.j. za platby realizované ňou od 14.03.2016 do 06.12.2017. V tejto súvislosti však žalobkyňa považovala za potrebné podotknúť, že súd prvého stupňa urobil chybu vo výpočte, ktorého následkom je v rozsudku jej priznaná nižšia suma. Je nepochybné, že v rámci dvojročnej premlčacej doby má ona nárok plynúci z bezdôvodného obohatenia na vrátenie platieb z realizovaných období od 14.03.2016 do 06.12.2017, avšak z výpisov z úveru, ako i z jej podaní zo dňa 11.02.2020 a zo dňa 02.04.2020 vyplýva, že táto suma, na ktorú má ona nárok, má byť správne stanovená vo výške 3.880,- eur (t.j. súčet platieb začínajúcich splátkou zo dňa 16.03.2016 vo výške 90,- eur a končiacich splátkou zo dňa 16.12.2017 vo výške 0,60 eur). Súd prvého stupňa pri súčte uvedených platieb nepripočítal splátku zo dňa 14.07.2016 vo výške 16,40 eur a splátku zo dňa 15.05.2017 vo výške 163,33 eur (dňa 15.05.2017 vykonala dve splátky vo výške 163,33 eur a nie iba jednu). Žalobkyňa navrhla preto, aby na základe pochybenia súdu prvého stupňa pri výpočte sumy bezdôvodného obohatenia odvolací súd zmenil rozsudok okresného súdu tak, že žalovaného zaviazal k povinnosti uhradiť jej z titulu bezdôvodného obohatenia sumu 3.880,- eur s úrokom z omeškania 5 % ročne od 28.04.2018 do zaplatenia a zaviazal žalovaného na náhradu rov konania podľa jej pomeru jej čistého úspechu v tomto konaní.

6. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 C. s. p.) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 C. s. p.) oprávneným subjektom - účastníkom, v ktorého neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 C. s. p.), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 C. s. p.), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 C. s. p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/, h/ C. s. p.) preskúmal napadnuté rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 380, § 379 C. s. p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 a contrario C. s. p.) a rozsudok okresného súdu v napadnutej časti a to vo výrokoch II. a IV. ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 C. s. p.) z nasledovných dôvodov:

7. Okresný súd napadnutým rozsudkom konanie v časti o zaplatenie 109,18 eur zastavil. Žalovanú zaviazal zaplatiť žalobkyňi 3.700,27 eur s úrokom z omeškania 5 % ročne od 28.04.2018 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol. Žalovanú zaviazal nahradiť žalobkyňi trovy konania v rozsahu 26 %, ktoré budú vyčíslené v uznesení, vydanom po právoplatnosti rozsudku. Zhrnúc možno z odôvodnenia rozhodnutia uzavrieť konštatovanie súdu, že úverová zmluva neobsahuje údaj o výške, počte a termíne splátok istiny, úrokov a iných poplatkov podľa ust. § 4 ods. 2 písm. i/ zák. č. 258/2001 Z. z., čo má za následok, že zmluva sa považuje za bezúročnú a bez poplatkov. V úverovej zmluve je totiž dohodnutá len výška splátky istiny, počet týchto splátok a ich termín, nie však výška splátky úrokov a poplatkov, ani ich počet a termíny. V zmluve dokonca nie je uvedená ani výška splátky úveru celkovo - bez špecifikácie, koľko z tejto splátky pripadá na istinu, úroky a poplatky. Pokiaľ žalovaný so žalobkyňou dohodol výšku splátky istiny, bolo potrebné s ňou dohodnúť aj výšku splátok úrokov a poplatkov, ich počet a splatnosť. Súd preto akceptoval tvrdenie žalobkyne, že žalovaný sa na jej úver bezdôvodne obohatil, keď na úver zaplatila viac, ako bola výška samotného úveru. Zaoberal sa aj námietkou premlčania vznesenou žalovaným a za včas uplatnené právo na vydanie bezdôvodného obohatenia považoval platby realizované od 14.03.2016 do 06.12.2017 predstavujúce sumu 3.700,27 eur.

8. Žalovaný v odvolaní proti rozsudku okresného súdu a to do výroku II. v prvom rade vytýkal súdu, že porušil povinnosti vyplývajúce z ust. § 181 ods. 2 C. s. p., keď ani raz počas meritórneho pojednávania nevyjadril svoje stanovisko k skutkovému základu sporu, neuviedol predbežné právne posúdenie a neučinil tak ani po jeho explicitných prednesoch, že skutkový základ žaloby je neurčitý, neúplný a sporný. Podľa ust. § 181 ods. 1, po vyvolaní veci a úkonoch podľa § 180 žalobca prednesie podstatný obsah žaloby a vyjadrení podľa § 167. Žalovaný má právo vyjadriť sa k prednesu žalobcu. Strana môže odkázať na svoje písomné podanie. Podľa § 180 ods. 2 C. s. p. po úkonoch podľa ods. 1 súd určí, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná. Súd tiež uvedie svoje predbežné právne posúdenie veci. To neplatí, ak tak už postupoval pri predbežnom prejednaní sporu.

Ust. § 181 C. s. p. upravuje priebeh pojednávania po otvorení pojednávania. Obligatórne určenie sporných a nesporných skutkových tvrdení zo strany súdu a obligatórne predbežné právne posúdenie

veci sú kľúčovými inštitútmi na zrýchlenie civilného sporového konania, ako aj prostriedkov na predídenie tzv. prevapivých súdnych rozhodnutí.

Z obsahu spisu vyplýva, že na pojednávaní dňa 17.12.2018 (viď zápisnica č.l. 86 spisu), okresný súd uviedol, čo je nesporné a predbežné právne posúdenie, keď uviedol: „Zmluva má charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere a považuje sa za bezúročnú a bez poplatkov“. Žalovaný ani jeho právny zástupca neboli prítomní na pojednávaní pričom právny zástupca žalovaného prevzal predvolanie dňa 05.12.2018 (č.l. 84 spisu) a svoju neprítomnosť neospravedlnili.

9. Ďalej podľa žalovaného súd neaplikoval dôsledne ani postup podľa § 150 ods. 2 C. s. p., podľa ktorého na zistenie podstatných a rozhodujúcich skutočností môže súd strany požiadať o ďalšie skutkové tvrdenia, hoci na to, najmä so zreteľom na jeho výhrady k obsahu skutkového základu sporu i záväzným pokynom odvolacieho súdu, rozhodne bol daný legitímny dôvod.

Podľa odvolacieho súdu okresný súd po predchádzajúcom zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu č. k. 8Co/153/2019-132 zo dňa 29.11.2019 takto postupoval ohľadom špecifikácie jednotlivých platieb predstavujúcich uplatňovanú sumu - viď výzva zo dňa 03.02.2020 (č.l. 144 spisu), 18.02.2020 (č.l. 157 spisu) a 25.03.2020 (č.l. 168 spisu).

10. K poukazovaniu súdu, že v zmluve o splátkovom úvere bola dohodnutá iba výška splátky istiny, nie však úrokov a poplatkov, a navyš v zmluve absentuje údaj o výške mesačnej splátky celkovo, žalovaný v odvolaní namietal, že žalobkyňa nikdy takéto skutočnosti nenamietala, nikdy netvrdila, že by v posudzovanej zmluve absentoval údaj o celkovej výške splátky alebo že by neboli dohodnuté úroky alebo poplatky, ale argumentovala iba výhradou, že v zmluve absentuje presne rozpísanie splátky na jednotlivé zložky, teda koľko z každej dohodnutej splátky pripadá na istinu, úroky či iné poplatky. Žalovaný preto vytykal súdu, že nerešpektoval skutkový základ žaloby (§ 132 ods. 1 C. s. p.), ktorý je pre súd záväzný (§ 216 ods. 1 C. s. p.). Navyš si mal podľa neho obstaráť alebo zabezpečiť dôkazy potrebné k ich preskúmaniu (§ 295 C. s. p.) a predovšetkým mal kreovať plnohodnotnú príležitosť pre protistranu, aby sa k nim vyjadřila.

K uvedenému odvolací súd uvádza, že pod argumentáciu žalobkyne ohľadom absencie členenia každej splátky na istinu, úroky a poplatky možno subsumovať aj zistenie súdu, že bola dohodnutá len výška splátky istiny. Z obsahu spisu tiež vyplýva, že na pojednávaní dňa 23.11.2020, čo napokon v odvolaní nepopiera ani žalovaný, súd zisťoval okolnosti ohľadom splátky istiny uvedenej v zmluve. Preto žalovaný mal možnosť na uvedené reagovať. Predložiť aj dôkazy - všeobecné obchodné podmienky, pokiaľ tvrdil, že rozúčtovanie zaplatenej splátky bolo podľa týchto, nakoľko na ňom bolo dôkazné bremeno. Uvedené sa týka aj celej zmluvnej dokumentácie, ktorá je v dispozícii len žalovaného ako veriteľa. Pokiaľ žalovaný poukazoval na tzv. formulár o zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere (č.l. 15 spisu) tak z tohto tiež vyplýva, že splátka istiny je 165,11 eur, periodicita splátok istiny: mesačne k 20. dňu v kalendárnom mesiaci a splatnosť úrokov: mesačne v posledný deň kalendárneho mesiaca. Teda bol dohodnutý rôzny deň splatnosti istiny a splatnosti úroku.

11. Ďalšia odvolacia námietka žalovaného sa týkala záveru súdu, že zmluva o splátkovom úvere zo dňa 20.04.2009 mala obsahovať rozpísanie každej jednotlivéj splátky úveru na časť pripadajúcu na istinu a ďalšie časti, t.j. úroky a poplatky, s ktorým sa vysporiadal iba povrchne, ignorujúc najmä povinnosť zohľadniť ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít ako aj rezignujúc na povinnosť dôkladného a presvedčivého odôvodnenia odklonu od stabilizovanej interpretačnej a aplikačnej praxe. Odvolací súd na tomto mieste uvádza, že k aplikovanému ust. § 4 ods. 1 písm. i/ zák. č. 258/2001 Z. z. pri posudzovaní splnenia náležitosti uvedenej v tomto ustanovení sa vychádza z ustálenej rozhodovacej praxe NS SR (rozhodnutia sp. zn. 3Cdo 146/2017, 3Cdo 56/2018, 4Cdo 211/2017) k § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z. z., podľa ktorej je potrebné predmetné ustanovenie interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Pokiaľ predmetné ustanovenie zákona hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t. j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahrňuje istinu, úroky a iné poplatky. I keď NS SR uvedené závery nevyslovil vo vzťahu k ust. § 4 ods. 1 písm. i/ zák. č. 258/2001 Z. z., ktorý je potrebné aplikovať v danom prípade, nakoľko zmluva o spotrebiteľskom úvere, v súvislosti s ktorou si žalobkyňa uplatňuje nárok v tomto konaní, bola uzavretá za účinnosti zák. č. 258/2001 Z. z., znenie § 4 ods. 1 písm. i/ zák. č. 258/2001 Z. z. a § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 30.04.2018 (ku ktorému zneniu sa viaže i rozhodovacia prax NS SR) je totožné, z ktorého

dôvodu je neprípustné, aby sa s tým istým normatívnym textom spájali rôzne účinky. Odvolací súd tento záver, vzhľadom na akceptovaný postulát, v zmysle ktorého je rôzny výklad rovnakých slov (v danom prípade i v právnych predpisoch upravujúcich tú istú oblasť práva), v rozpore s princípom právnej istoty, považuje za logický a dôvodný (viď aj rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8Co/97/2019 zo dňa 30.04.2021). Aj keď teda okresný súd pri posudzovaní splnenia náležitostí podľa § 4 ods. 1 písm. i/ zák. č. 258/2001 Z. z. nevychádzal z ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR (rozhodnutia sp. zn. 3Cdo 146/2017, 3Cdo 56/2018, 4Cdo 211/2017) k § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z. z., podľa ktorej je potrebné predmetné ustanovenie interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky, odvolací súd poukazuje na to, že tento založil rozhodnutie aj na tom, že pokiaľ žalovaný dohodol len výšku splátky istiny, bolo potrebné s ňou dohodnúť aj výšku splátok úrokov a poplatkov, ich počet a splatnosť. S týmto konštatovaním sa odvolací súd stotožnil navyše aj preto lebo vzhľadom na dohodnutý rôzny deň splatnosti istiny a splatnosti úroku bolo uvedené žiadúce.

12. Napokon žalovaný v odvolaní namietal, že z napadnutého rozhodnutia nie je možné zistiť - navyše v rozpore s pokynom nadriadeného súdu - z akých plnení pozostáva priznaná peňažná suma. Napriek uvedenému akcentoval, že ak rozhodujúcim okamihom pre začatie plynutia subjektívnej premičacej doby malo byť plnenie jednotlivých úrokov a poplatkov, tak žalobkyňa by mala nárok na vrátenie úrokov a poplatkov zaplatených v období 2 rokov pred podaním žaloby, čo so zreteľom na skutočnosti jednoznačne vyplývajúce z výpisov z úveru zodpovedá plneniam uvádzaným ako predpis riadneho úroku (19.03.2016 - 51,42 eur, 19.04.2016 - 54,31 eur, 19.05.2016 - 51,17 eur, 19.06.2016 - 52,08 eur, 19.07.2016 - 49,51 eur, 19.08.2016 - 50,17 eur, 19.09.2016 - 49,33 eur, 19.10.2016 - 47,15 eur, 19.11.2016 - 48,64 eur, 19.12.2016 - 46,58 eur, 19.01.2017 - 48,12 eur, 19.02.2017 - 48,12 eur, 19.03.2017 - 42,95 eur, 19.04.2017 - 46,50 eur, 19.05.2017 - 44,40 eur, 19.06.2017 - 42,85 eur, 19.07.2017 - 38,36 eur, 19.08.2017 - 36,23 eur, 29.09.2017 - 46,99 eur, 30.10.2017 - 33,39 eur, 29.11.2017 - 30,75 eur, 30.12.2017 - 31,77 eur, teda spolu by išlo o nepremičanú sumu 990,79 eur a nie sumu priznanú súdom prvej inštancie.

S touto námietkou sa odvolací súd nestotožnil. Vzhľadom na to, že podľa zmluvy malo ísť o splátky istiny, bolo správne prihladené na uvedené splátky a nie na úroky a poplatky. Z výpisov z úveru za čas od 01.01.2016 - 31.12.2016 (č.l. 32 spisu) a od 01.01.2017 - 31.12.2017 (č.l. 34 spisu) vyplývajú za čas od 14.03.2016 do 06.12.2017 nasledovné splátky: 16.03.2016 - 90,- eur, 08.04.2016 - 12,28 eur, 19.04.2016 - 170,- eur, 19.04.2016 - 25,47 eur, 19.04.2016 - 144,53 eur, 06.05.2016 - 18,80 eur, 06.05.2016 - 153,96 eur, 12.05.2016 - 9,37 eur, 12.05.2016 - 0,63 eur, 07.06.2016 - 29,74 eur, 08.06.2016 - 31,- eur, 15.06.2016 - 101,96 eur, 15.06.2016 - 8,04 eur, 11.07.2016 - 0,14 eur, 12.07.2016 - 151,55 eur, 14.07.2016 - 3,60 eur, 14.07.2016 - 16,40 eur, 08.08.2016 - 118,78 eur, 09.08.2016 - 28,15 eur, 09.08.2016 - 31,85 eur, 07.09.2016 - 0,97 eur, 08.09.2016 - 99,62 eur, 12.09.2016 - 30,89 eur, 12.09.2016 - 39,11 eur, 07.10.2016 - 42,80 eur, 07.11.2016 - 0,97 eur, 16.11.2016 - 24,03 eur, 16.11.2016 - 81,42 eur, 16.11.2016 - 64,55 eur, 21.11.2016 - 28,62 eur, 06.12.2016 - 0,90 eur, 09.01.2017 - 0,92 eur, 09.02.2017 - 0,93 eur, 03.03.2017 - 67,41 eur, 03.03.2017 - 33,37 eur, 22.03.2017 - 80,- eur, 15.05.2017 - 49,96 eur, 15.05.2017 - 163,33 eur, 15.05.2017 - 163,33 eur, 15.05.2017 - 124,05 eur, 14.06.2017 - 39,28 eur, 14.05.2017 - 60,61 eur, 29.06.2017 - 102,72 eur, 29.06.2017 - 163,33 eur, 29.06.2017 - 163,33 eur, 29.06.2017 - 70,62 eur, 06.07.2017 - 0,90 eur, 12.07.2017 - 91,81 eur, 12.07.2017 - 108,19 eur, 14.07.2017 - 55,14 eur, 14.07.2017 - 25,- eur, 20.07.2017 - 0,86 eur, 25.07.2017 - 162,47 eur, 12.09.2017 - 163,33 eur, 12.09.2017 vo výške 8,- eur, 30.09.2017 - 210,19 eur, 31.10.2017 - 210,19 eur a 06.12.2017 - 0,60 eur. Súčet týchto splátok predstavuje sumu 3.880,- eur. Okresným súdom bola rozsudkom žalobkyňi priznaná suma 3.700,27 eur, ktorý rozsudok však táto nenapadla riadnym opravným prostriedkom. Aj preto odvolací súd nemohol prihliadnuť na dupliku žalobkyne zo dňa 18.06.2021, v ktorej súdom priznanú výšku namietala a domáhala sa jej priznania.

13. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu vo výroku II. a súvisiacom výroku IV. o trovách konania, ktorý nebol osobitne napadnutý odvolaním ako vecne správny potvrdil. Vo výrokoch I. a III. zostáva rozsudok okresného súdu nedotknutý nakoľko nebol napadnutý odvolaním.

14. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ust. 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C. s. p. a aplikoval zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu) vyplývajúcu z ust. § 255 ods. 1 C. s. p. Úspešnou stranou odvolacieho konania bola žalobkyňa, preto má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania následne

rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

15. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 (za) : 0 (proti).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1, 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).